

Lieta T-201/04

Microsoft Corp.

pret

Eiropas Kopienu Komisiju

Iestāšanās lietā — Pārstāvoša apvienība — Pirmās instances tiesas Reglamenta 116. panta 6. punkts — Pieteikums par iestāšanos lietā rakstveida procesā — Neparedzēti apstākļi vai nepārvarama vara — Ārkārtas apstākļi

Pirmās instances tiesas ceturtais palātas priekšsēdētāja rīkojums 2005. gada
28. aprīlī II - 1495

Rīkojuma kopsavilkums

- 1. Process — Iestāšanās lietā — Ieinteresētās personas — Pārstāvošas apvienības pieteikums par iestāšanos lietā prāvā, kas skar principiālus jautājumus, kuri var ietekmēt tās biedrus — Pielaujamība
(Tiesas Statūtu 40. panta 2. daļa un 53. panta 1. daļa)*

2. *Process — Iestāšanās lietā — Personas, kas iestājusies lietā, procesuālo tiesību apjoms, kas saistīts ar pieteikuma par iestāšanos lietā iesniegšanas datumu*
(Pirmās instances tiesas Reglamenta 115. panta 1. punkts un 116. panta 2., 4. un 6. punkts)
3. *Process — Iestāšanās lietā — Personas, kas iestājusies lietā un kas ir iesniegusi savu pieteikumu vairāk nekā pēc sešām nedēļām no paziņojuma par prasības celšanu publicēšanas “Oficiālajā Vēstnesī”, procesuālo tiesību ierobežošana — Atkāpes — Neparedzēti apstākļi vai nepārvarama vara — Jēdzieni — Citas personas, kas iestājusies lietā, atteikšanās no prasības — Izslēgšana*
(Tiesas Statūtu 45. panta 2. daļa; Pirmās instances tiesas Reglamenta 99. pants un 115. panta 1. punkts)

1. Eiropas Kopienas Tiesas Statūtu 40. panta otrajā daļā, kas saskaņā ar minēto statūtu 53. panta pirmo daļu ir piemērojama procesā Pirmās instances tiesā, paredzēts, ka lietās, kas nav tiesvedībā starp dalībvalstīm, Kopienas iestādēm vai starp dalībvalstīm un Kopienas iestādēm, var iestāties jebkura persona, kas pierāda savu interesi lietas iznākumā.

mazinātu procesa efektivitāti un pienācīgu norisi.

(sal. ar 25., 26. punktu)

Šāda interese ir pārstāvošai apvienībai, kuras mērķis ir savu biedru aizstāvība un kas lūdz iestāties lietā, kurā tiek izlemti tādi principiāli jautājumi, kas pēc sava rakstura skar šos biedrus. Šī iestāties lietā tiesību plašā interpretācija ir vērsta uz to, lai ļautu labāk novērtēt lietu apstākļus, vienlaikus novēršot tās liela skaita individuālas iestāšanās lietās, kas

2. No kopēja Pirmās instances tiesas Reglamenta 115. panta 1. punkta un 116. panta 2., 4. un 6. punkta lasījuma redzams, ka personas, kas iestājas lietā, procesuālās tiesības atšķiras atkarībā no apstākļa, vai tā ir iesniegusi savu pieteikumu par iestāšanos lietā sešu nedēļu laikā pēc paziņojuma par lietas ierosināšanu publicēšanas “Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī” vai pēc šī termiņa beigām, bet pirms lēmuma pieņemšanas par mutvārdu procesa uzsākšanu.

Ja persona, kas iestājas lietā, ir iesniegusi pieteikumu līdz minētā termiņa beigām, tai ir tiesības piedalīties gan rakstveida procesā, gan mutvārdu procesā. Šajā statusā tai jāsaņem procesuālo dokumentu kopijas, un tā var iesniegt iestāšanās rakstu ar saviem prasījumiem pilnīgi vai daļēji atbalstīt kāda lietas dalībnieka prasījumus, izvirzītos pamatus un argumentus, un, attiecīgā gadījumā, ziņas par piedāvātajiem pierādījumiem. Turpretim, ja persona, kas iestājas lietā, savu pieteikumu ir iesniegusi pēc šā termiņa beigām, tai ir tiesības piedalīties vienīgi mutvārdu procesā, ja tā ir iesniegusi savu pieteikumu Pirmās instances tiesā pirms attiecīgā procesa uzsākšanas. Šajā statusā tā saņem tiesas sēdes ziņojuma kopiju un drīkst, balstoties uz to, šā mutvārdu procesa gaitā iesniegt savus apsvērumus.

Tā kā šie noteikumi ir imperatīvi, atkāpes to piemērošanā nedrīkst izdarīt nedz lietas dalībnieki, nedz pat tiesa.

(sal. ar 35.–42. punktu)

3. Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 45. panta otrajā daļā noteikts, ka termiņam beidzoties, attiecīgā persona nezaudē šīs tiesības, ja pierāda, ka pastāvējuši neparedzēti apstākļi vai *force majeure*. Noteikumi par procesuālajiem termiņiem ir stingri piemērojami, ievērojot tiesiskās drošības prasības un vajadzību novērst jebkādu diskrimināciju vai pat-

vaļīgu attieksmi iztiesāšanā. Minētais pants, kurā paredzēta atkāpe no šī principa un kas tādējādi ir jāinterpretē šauri, attiecas uz imperatīva rakstura procesuālajiem termiņiem, kuriem beidzoties, tiek zaudētas fiziskai vai juridiskai personai līdz tam piekritošās tiesības celt prasību vai iesniegt pieteikumu par iestāšanos lietā. Ciktāl tas ir vienlīdz attiecināms arī uz Pirmās instances tiesas Reglamenta 115. panta 1. punktā noteikto sešu nedēļu termiņu, kuram beidzoties, netiek zaudētas tiesības iesniegt pieteikumu par iestāšanos lietā, bet gan tiek ierobežotas personas, kas iestājas lietā, procesuālās tiesības, tas ir tikai pilnīgi ārkārtējos apstākļos, neparedzētos apstākļos vai *force majeure* gadījumā, kad šis pants ļauj izdarīt atkāpi no noteikumiem, kas attiecas uz procesuālajiem termiņiem.

Neparedzētu apstākļu un *force majeure* jēdzieni ietver objektīvu elementu, kas saistīts ar neparasta un no ieinteresētās personas gribas neatkarīga notikuma iestāšanos, gan subjektīvu elementu, kas saistīts ar ieinteresētās personas pienākumu nodrošināties pret šā notikuma sekām, veicot pienācīgus pasākumus, un, it īpaši, sekojot tiesvedības gaitai un rīkojoties ar pienācīgo rūpību. Ja pārstāvošas apvienības atteikšanās no prasības varētu būt no šīs

apvienības gribas neatkarīgs notikums, lai arī tai ir kopīgi biedri ar apvienību, kas prasa iestāšanos lietā, tomēr tas nav neparasts notikums. Jebkurai personai, kas iestājas lietā, patiešām vienmēr ir tiesības atteikties no prasības gluži tāpat,

kā jebkurai prasītājam vienmēr ir tiesības atteikties no savas prasības saskaņā ar Reglamenta 99. pantu.

(sal. ar 46.–52. punktu)